

NÚRIA

Dezembre 1975

*Magnòlia sempre fresca
Princesa de la neu,
ets l'hòstia que s'aixeca
del Pirineu a Déu.*

Mn. Ramon Muntanyola

BUTLLETÍ
D'INFORMACIÓ I DE DIVULGACIÓ DE LA
LLIGA ESPIRITUAL DE LA MARE DE DÉU DE NÚRIA
SOTA L'ADVOCACIÓ I PROTECCIÓ
DE LA VERGE DELS PIRINEUS

SUMARI

Salutació, de <i>Redacció</i>	2
Felicitació nadalenca, <i>Emili Ferrando</i>	3
Editorial, <i>Alvar Font</i>	4
Núria, la <i>Redacció</i>	5
Cartes al President, <i>P. Hilari d'Arenys de Mar</i>	5
Amics de Núria - Estadística de creixement	7
Índex d'activitats de La Lliga des de 1972	8
Aplec del 2 de juliol de 1972, <i>Alvar Font</i>	10
Pregària a la Verge de Núria, <i>Mn. Josep Binefa</i>	11
La Lliga, ferment de vida cristiana, <i>Mn. Francesc Verdés</i>	12
Consagració de les Núries a la seva patrona en el dia de la festa (8 de setembre)	13
Joventut muntanyenca, <i>Mn. Francesc Verdés</i>	14
Núria (poesia), <i>Rosa Marquès</i>	15
Auca de l'autocar, <i>Emèlia Codorniu</i>	15
Reflexions sobre el present i el futur de Núria, <i>Josep Bagunyà</i>	17
Poesia, <i>Emèlia Codorniu</i>	19
La festa de la Mare de Déu de Núria, <i>Mn. Francesc Verdés</i>	20
Més o menys..., <i>Alvar Font</i>	21
Simbologia - Bruixologia, <i>Mn. Francesc Verdés</i>	23
Crida a l'amic, de <i>Redacció</i>	24

AMICS DE LA VALL DE NÚRIA

*Magnòlia sempre fresca
Princesa de la neu,
ets l'hòstia que s'aixeca
del Pirineu a Déu.*

Mn. Ramon Muntanyola

BUTLLETÍ
D'INFORMACIÓ I DE DIVULGACIÓ DE LA
LLIGA ESPIRITUAL DE LA MARE DE DÉU DE NÚRIA
SOTA L'ADVOCACIÓ I PROTECCIÓ
DE LA VERGE DELS PIRINEUS

SUMARI

Salutació, de <i>Redacció</i>	2
Felicitació nadalenca, <i>Emili Ferrando</i>	3
Editorial, <i>Alvar Font</i>	4
Núria, la <i>Redacció</i>	5
Cartes al President, <i>P. Hilari d'Arenys de Mar</i>	5
Amics de Núria - Estadística de creixement	7
Índex d'activitats de La Lliga des de 1972	8
Aplec del 2 de juliol de 1972, <i>Alvar Font</i>	10
Pregària a la Verge de Núria, <i>Mn. Josep Binefa</i>	11
La Lliga, ferment de vida cristiana, <i>Mn. Francesc Verdés</i>	12
Consagració de les Núries a la seva patrona en el dia de la festa (8 de setembre)	13
Joventut muntanyenca, <i>Mn. Francesc Verdés</i>	14
Núria (poesia), <i>Rosa Marquès</i>	15
Auca de l'autocar, <i>Emèlia Codorniu</i>	15
Reflexions sobre el present i el futur de Núria, <i>Josep Bagunyà</i>	17
Poesia, <i>Emèlia Codorniu</i>	19
La festa de la Mare de Déu de Núria, <i>Mn. Francesc Verdés</i>	20
Més o menys..., <i>Alvar Font</i>	21
Simbologia - Bruixologia, <i>Mn. Francesc Verdés</i>	23
Crida a l'amic, de <i>Redacció</i>	24

AMICS DE LA VALL DE NÚRIA

SALUTACIÓ

«Núria», en el seu primer Butlletí es complau en saludar cordialment al nostre Bisbe Joan, a la Cúria del Bisbat d'Urgell, a tot l'estament religiós i cultural del Principat, als socis i als amics, i a tots aquells que una esperança els fa mirar al Cel.

«Núria» és una circular per a nosaltres i feta per nosaltres, senzillament, sense elucubracions literàries, doncs coneixem les nostres limitacions. Està feta amb amor, i aquest amor, pot fer algun dia, si Déu vol, que sigui quelcom seriós, profundament respectable.

I a tots vosaltres, us demanem amor, perquè sapiguen perdonar les nostres faltes i ens animeu perquè en el pròxim ho sapiguem fer millor.

De Redacció

Un membre de la Lliga
escollit a l'atzar,
us felicita el Nadal.

Al pensar en el Nadal, m'ha vingut a la memòria el pessebre. He pensat amb la gran illusió amb que esperem a casa, principalment els infants, el dia que hem de fer el pessebre...

Reunits tots al voltant de la taula, pensant amorosament en fer-lo ben «maco» i ben nostre, que sigui fruit del treball conjunt i que ens hi sentim tots ben identificats.

Primer fem les muntanyes, el riu, la cova, les casetes... Després arriba el moment de posar-hi les figures..., la Mare de Déu, Sant Josep, els pastors, el «Manelic», els bens, l'àngel, l'anunciata, el pagès, les bestioles... i així fins que tot a estat posat en son corresponent lloc.

Moltes vegades m'han dit, que les muntanyes de Núria semblen un pessebre (no sé ben bé el perquè, però tot sovint he sentit dir que les muntanyes belles semblen pessebres, segurament és perquè ens imaginem i procurem fer les muntanyes dels nostres pessebres el més boniques possible). He pensat en el pessebre de Núria, les seves muntanyes, els seus rius, els ponts, els pastors, les persones, la cova, les bestioles..., ¡quasi hi és tot! També m'imagino la família al voltant d'aquest pessebre!, nosaltres... els de la Lliga de Núria, tots al voltant, posant espiritualment les nostres figures, per poder aconseguir aquest pessebre nostre... de tots... fet amb l'esforç comú... Estic imaginant-lo molt bonic..., molt familiar.

Tots nosaltres, encara que no materialment, però sí espiritualment, al voltant d'aquest pessebre..., tots junts cantant les típiques cançons de Nadal..., fent homenatge i commemorant el naixement de l'Infant que ha vingut al món per estar entre nosaltres, per ajudar-nos a viure una vida amb més amor i més pau..., una pau que segurament tots hem experimentat en la tranquil·litat i la serenor que es viu en aquesta vall i que presideix la nostre estimada Mare de Déu de Núria.

EMILI FERRANDO

EDITORIAL

Comencem la gran aventura. La posta en marxa del primer butlletí de «Núria», és la nostra gran aventura, és l'aventura on tots hi hem de participar. Ha d'ésser el gran ressò de les campanes de Núria, cridant a tots els fidels, a tots els qui estimem el Santuari, i la seva contrada. Tot el seu context ha d'ésser el gran fidel del missatge que la Mare de Déu de Núria ens envia constantment des del seu Casal per a tots els cristians i amics. Amb l'ajuda espiritual que rebem d'Ella, amb la paternal benevolència del nostre bisbe, el venerable bisbe Joan, la supervisió i assessorament, i amb les assenyades col·laboracions del nostre consiliari mossèn Verdés, tan estimades i tan estimat per tots els qui tenim la satisfacció de tractar-lo. No ens ha de fer por la tasca que ens imposem. Volem que Núria sigui el gran mirador espiritual de Catalunya. Amb carretera o sense, amb cremallera o sense, amb proteccions o sense. Si tenim «aquella fe que enfonsa les muntanyes i omple les valls i fa més planer el camí de la vida», el triomf ha d'ésser nostre.

Per la Mare de Déu! Per Núria! Per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria! No fallem. La gran aventura ens espera.

ALVAR FONT

NÚRIA

A tots aquells que ja porten al damunt uns quants anys de llur vida, tant si són de les altes contrades pirinenques del nostre Bisbat d'Urgell, com si sojornen en les amples comarques vigatanes, barcelonines i gironines, aquest títol segurament els recordarà una revista, vibrant i dinàmica, de profund i atractiu contingut que, durant un bon munt d'anys va escampar, des de les Valls de Núria, «voltades de soledats», per totes les terres catalanes, l'amor filial a Maria, baix l'advocació de la Mare de Déu de Núria. Es titulava «L'Estel de Núria».

Fa ja vora quaranta anys que es va apagar la seva llüisor. Ara torna a reviure amb el nostre Butlletí «Núria», encara que amb la mateixa finalitat i amb el mateix objectiu fonamental, disposat a fer relluir els resplendors de la mateixa fe i amor a la Mare de Déu.

Se us presenta més senzill i amb menys aspiracions que abans. S'accontentarà en aparèixer només de tant en quan, com òrgan de «La Lliga Espiritual de Nostra Senyora de Núria», llaçada d'unió entre els seus centenars de socis, i portantveu de les seves aspiracions cristianes i marianes. Amb tot, no deixarà d'ésser també un registre de les ressonàncies de la vida i de les activitats pastorals del nostre venerat Santuari pirinenc.

Podem dir-vos que reneix amb la benedicció i viva complaença del nostre venerat Sr. Bisbe d'Urgell, i comptant sempre amb la protecció maternal de Maria, des del Santuari de Núria.

Llegiu-lo i propagueu-lo.

LA REDACCIÓ

CARTES AL PRESIDENT

«Ne quid nime» o No en farem massa?

Avui, en situar-nos a la Vall preciosa de Núria, podem dir que el nostre Santuari —de la Verge sagrada— pot apropiarse sense recel als santuaris més visitats i d'anomenada universal, doncs la fàbrica de la capella, amb tot el que li correspon d'abillament o de ben veure, és d'una presència que plau als fidels que s'hi recullen per resar i per implorar l'ajut de la Mare de Déu. En el demés, Núria és al nivell que li correspon. Evita el ridícul que l'hotel i l'hostatgeria podria i de fet

li dona, i en els afegitons destinats a recollir a qui vulgui servir-se'n. Avui, la Vall està situada cara a l'esdevenidor, per la seva situació geogràfica i climàtica, que un dia o altre sentirem dir que es planejen cinturons de ronda, d'estratègia, per a convivències urbanístiques, i el Santuari el trobarem, com qui diu, al peu de la carretera, si bé això ens portarà — ho hauríem de plànyer — a una minva de la població forestal. Però, si tot això ho veiem amb ulls ben oberts, el cor se'n fa petit pensant en l'avenir. El sentiment es queda arraconat, es sent acovardit, pobre, descurat i estemordit. I és que la Vall és per al Santuari, no al revés. Tota aquesta proliferació d'ermites, aquesta sembrada de capelles que avui veiem descalçar, romàniques i de tots els estils, ens semblen com unes velles capsas de pólvors que, en obrir-les, ens embaumen intensament. És el sentiment. És per la senzilla simplicitat ingènua i frucosa, és l'ànima que hi prega i ara no sap on posar-se, com l'ocell que fuig de la ciutat perquè li han xollat l'arbreda. Aquestes ermites tenien reclòs un esperit que les feia aclamar la gent de tot arreu, i que devota, hi acudia a implorar l'ajut del cel per la intercessió del sant que hi residia en imatge i, en expressar el seu prec de gratitud, les emplenava d'ex-vots de tota mena i d'una rusticitat que ens corprèn o admirem el mateix en les llosetes dels Santuaris on hi ha escrit el nom del devot.

Un dia, un home valent prengué un cremallera, i féu una escalada a la vall de Núria travessant engorjats, roquissers i circumdant cingleres i espadats, i, d'aleshores ençà, el camí vell de Núria, regat amb «sang i llàgrimes», és abandonat. Això passa amb els atributs específics de la Verge de Núria. ¿Per què? ¿Si els reconeixem com cal, per què els retirem? I si no, ¿per què els guarden? Els devots imploraven «amb l'Olla», a la Verge, per les sofrenes del cap; l'oració l'insistien amb el «truc de la Campana» demanant la fecunditat de la mare i, amb la Creu beneïen el temps, quan era advers o de temporal. Tot tenia els seus resultats efectius. Llegiu el testimoni en els llibres abundosos, avui. No era per fetilleria ni superstició. La gent que prega, no l'interessa del temps que sigui, ni que sigui original, ni històrica. No hi veu res més que allò que li acompanya el sentit a pregar i això mateix li passa en «ficar» el cap a l'Olla i amb l'esclat de la Campana, tantost que l'oïda i el so l'acompanya, el cor que s'aplega amb la súplica que sempre és eficaç.

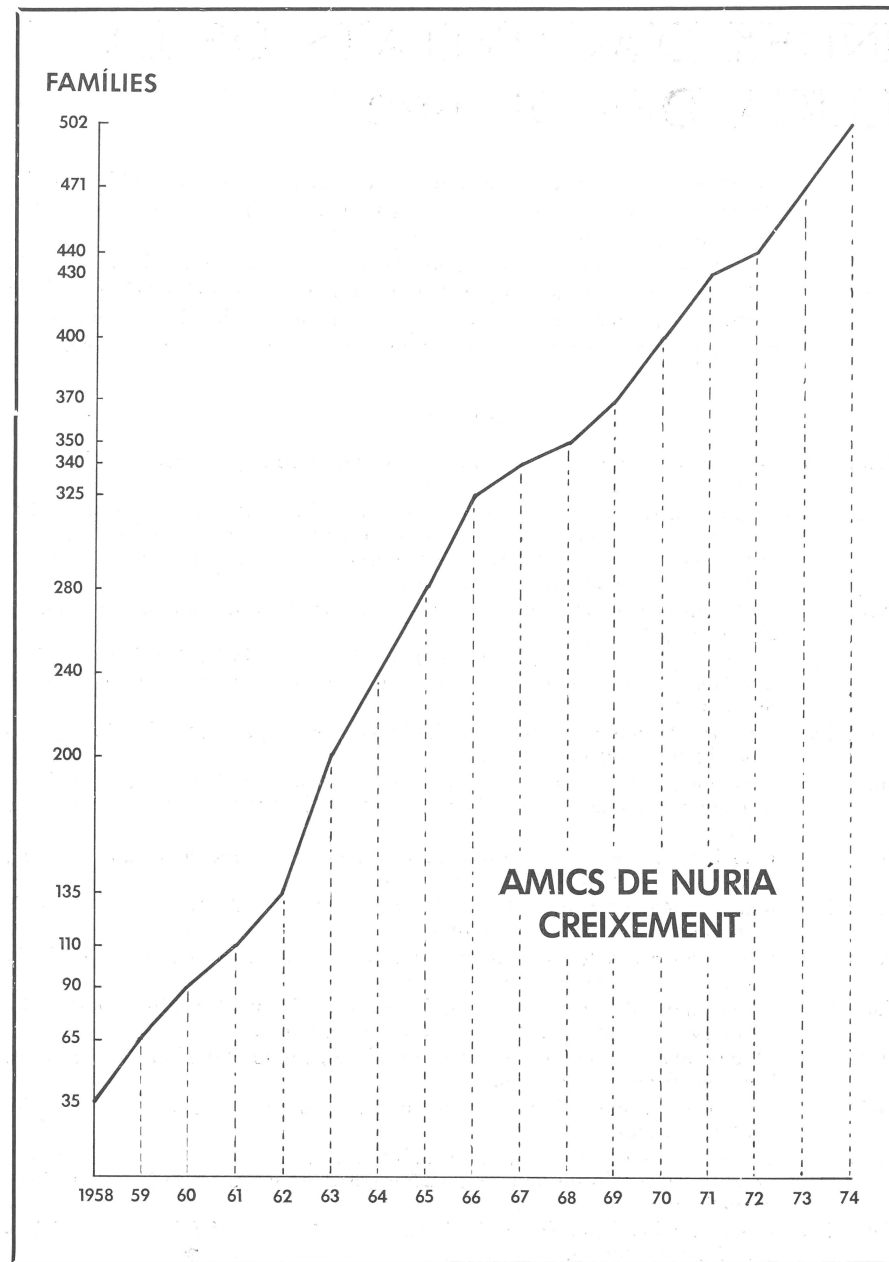
És cosa de Déu.

Direu: Oh!, el Bisbe és l'amo.

No, el Bisbe no és l'amo. No sabeu res dels Sagraments, dels Sacramentals, de la Gràcia, del concurs. Què? El Bisbe que dieu, és el seny, és el pastor, és la fe, en certa manera, si voleu, és el «senyor Bisbe», és qui pot dir.

Poseu al seu lloc — al cambró, si voleu en un lloc, menys descarat, més recollit i més discret — l'Olla, la Campana i la Creu, doncs sense això, la Verge la veureu com astorada, amb els ulls oberts, com espantada de tantes estructures metàl·liques, que hi hauran al defora, esguardant les multituds de devots que van cap a l'infinit, fent camí a la Vida Eterna, que per assolir-la, pregaven a la Verge, llur ajut.

P. Hilari d'Arenys de Mar.

INDEX D'ACTIVITATS DE LA LLIGA DES DE 1972

En la primera edició d'aquest Butlletí, que per cert sortí ben cuidada, hi ha l'índex de les Actes d'Activitats de «La Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria» des de la seva creació fins a 1971.

«La Lliga» continua portant el nom de Núria per tot arreu. Els sentiments d'alegria i germanor, el res del Rosari als autocars, la salutació cordial als Rectors dels pobles que es visiten, la Missa participada, el cant dels Goigs, són notes característiques que es repeteixen en totes les sortides.

Any 1972

- Acta 124 17 de febrer. Reunió de la Junta per a tractar de la preparació de l'assemblea i de les eleccions de la nova Junta.
- Acta 125 5 de març. Assemblea General Ordinària a l'Ateneu Montserrat de Barcelona, i lectura dels nous Estatuts ja aprovats pel Sr. Bisbe, així com donar a conèixer per Secretaria, del programa d'actes i de l'estat de comptes i moviment de «La Lliga» a l'any passat.
- Acta 126 17 de març. Tramesa d'una circular i d'un imprès, per omplir pels qui desitgin formar part de «La Lliga».
- Acta 127 26 de maig. Aplec a La Riba i Salou amb la visita a la fàbrica de paper dels Srs. Gomà. Tramesa del catàleg-propaganda d'una exposició de pintura del Sr. Roé, a Barcelona.
- Acta 128 6 d'abril. Reunió de la Junta de «La Lliga» per preparar les eleccions generals i l'estudi del nou escut.
- Acta 129 Assemblea extraordinària al Centre Parroquial de Núria de Barcelona. Eleccions i nomenament dels membres de la nova Junta Rectora. 6 de maig.
- Acta 131 3 de juny. Reunió de la Junta Rectora i nomenament dels nous càrrecs, segons les normes dels nous estatuts.
- Acta 132 Aplec al Monestir de Vallbona de les Monges, Santa Coloma de Queralt i Corbera de Llobregat. 2 de juliol.
- Acta 134 15-23 d'agost. Aplec al Sanatori-Lleproseria de Fontilles, Santuari de la Mare de Déu de la Fontsanta i Granada.
- Acta 135 13 de juliol. Missa en sufragi del qui fou bisbe nostre, Mn. Ramon Iglesias Navarro, a la parròquia de Núria de Barcelona.
- Acta 136 12 d'octubre. Aplec a Castellar de N'Hug, Fonts del Llobregat, i Bagà. Distribució dels emblemes.
- Acta 137 Reunió de la Junta Rectora a la Casa de les Congregacions de Barcelona. 19 d'octubre.
- Acta 138 21 de desembre. Aplec cultural amb visita a les caves del xampany «Rubricatus» i museu de ceràmica «L'Enrajolada» de Martorell i l'Arxiu Marià de Pallejà.
- Acta 139 Tramesa a les famílies de «La Lliga» de la tradicional felicitació nadalenca. 21 de desembre.

- Acta 140 21 de desembre. Reunió de la Junta Rectora a la Casa de les Congregacions de Barcelona.

Any 1973

- Acta 141 20 de gener. Reunió de la Junta Rectora a la Casa de les Congregacions de Barcelona.
- Acta 142 Reunió de la Junta Rectora de Barcelona.
- Acta 143 Aplec al Principat d'Andorra i La Seu d'Urgell, on es fa l'ofrena d'una imatge de la Mare de Déu de Núria al nostre Bisbe en el saló del Tron a la Catedral. 17-19 de març.
- Acta 144 6 de maig. Aplec en el mes dedicat a la Mare de Déu, al Santuari de la Mare de Déu dels Àngels, Palamós i Lloret de Mar.
- Acta 146 29 de juny - 1 de juliol. Aplec al nostre Santuari i Assemblea General Extraordinària.
- Acta 148 Aplec a Madrid, Segòvia, Aranjuez, Toledo, Monestir de Guadalupe, Teruel i Morella. 16-24 d'agost.
- Acta 149 31 de setembre. Reunió al Santuari de Núria del nostre Sr. Bisbe amb membres de la Junta Rectora.
- Acta 150 12-14 d'octubre. Aplec a Benicasim, Vilareial, Onda, Segorbe, la Cova Santa, Grutes de Sant Josep i Monestir Carmelita del Desert de Les Palmes.
- Acta 151 18 d'octubre. Reunió de la Junta Rectora a la Casa de les Congregacions de Barcelona.
- Acta 153 Tramesa a les famílies i simpatitzants de «La Lliga» del butlletí i felicitació nadalenca. Aquest butlletí és extraordinari i és un esboç del que podrà ésser «L'Estel de Núria».

Any 1974

- Acta 154 Recés Espiritual i dia de convivència a la Casa d'Exercicis de Sarrià-Barcelona.
- Acta 155 Aplec cultural a la Passió d'Olesa de Montserrat i després al Monestir de Montserrat per guanyar el Jubileu de l'Any Sant.
- Acta 156 Reunió de la Junta Rectora en el Forum Vergés de Barcelona.
- Acta 157 Assemblea General Ordinària en el Forum Vergés de Barcelona i actuació de la Coral Infantil del Col·legi de la Mare de Déu de Núria de Barcelona.
- Acta 158 Reunió de la Junta Rectora a Barcelona.
- Acta 159 Aplec a Ullastret, Estarlit, Monestir de Sant Pere de Roda, Castelló d'Empúries, Sant Sebastià i Sant Feliu de Guíxols els dies 1, 2 i 3 de juny.
- Acta 160 Reunió de la Junta Rectora a Barcelona.
- Acta 161 Aplec a les Illes de Menorca i Mallorca (Balears) amb actes Nuriencs als Santuaris de la Mare de Déu del Toro i de Lluc, els dies del 16 al 24 d'agost.
- Acta 162 Reunió de la Junta Rectora a Barcelona.
- Acta 163 Aplec al Romànic Gironí (Sant Joan de les Abadesses, Camprodon, Molló, Olot, Banyoles-Porqueres, Besalú, Vilabertran, Figueres, Lloret de Mar i al Museu de Sant Genís de Vilassar) dies 1, 2 i 3 de novembre.
- Acta 164 Aplec al Santuari de la Tossa de Montbuí (Igualada) i visita al Monestir de Santes Creus (Tarragona) el 8 de desembre.
- Acta 165 Tramesa a les famílies de la felicitació Nadalenca, amb una dedicació especial del nostre Sr. Bisbe.

Aplec del 2 de juliol de 1972

Al Monestir de Vallbona de les Monges,
Santa Coloma de Queralt i Corbera de Llobregat

Sortim de la plaça d'Espanya amb la il·lusió que sempre ens anima. Els dos autocars, curulls, emprenen la marxa per la Creu Coberta, carretera enllà, per assolir la mercantil Igualada. Darrera, hem deixat els Brucs i el Montserrat. En un parador, ens aturem per esmorzar. Després, però, seguim general enllà. Trepitgem terra lleidatana, no és freqüent la circumstància, prou que es lamenten els ilerdens! Terra plana i ferma —un dels Peres ja ho digué—. Lleugeres ondulacions i per uns giravolts d'asfalt, ja dins L'Urgell, arribem a Vallbona de les Monges. Un poble per un convent. Restem a la plaça, l'antigor del cenobi es perd fins molt més abans de 1175. Les seves parets, envellides i ennegrides per el pes de tants anys, mouen a la curiositat científica. Escuts i inscripcions, llatines la majoria, dificulten posar-te en situació a profans com som, encara que grans amadors de la història pàtria. Vilatans cults, per a regal dels visitants encuriósits han creat en les seves pròpies llars veritables petits museus on amb rigor científic exposen les valuoses troballes que han cercat.

Entrem per fi dins el Monestir. La sobrietat característica dels cenobis cisterciencs imposa. La petita nau de canó ens acull per oir la missa. Una reixa separa simplement les monges de clausura. Vestides de blanc, ens acompanyen. L'espectacle és el més impressionant sens dubte de tots els que hem portat fins ara. Les seves veus blanques, dolçament afinades —com àngels celestials— ressonen, volen. Els goigs a la Mare, semblen més goigs i penetren profundament dins de la nostra ànima deixant-hi una petja inesborrable.

El nostre secretari, amb una veu totalment desconeguda, tal volta per l'emoció, radiofònicament desconeguda, va llegir un manifest de «La Lliga» dirigit a la Comunitat i al poble allí assistent que resava així: *Catalans de les comarques baixes de Lleida, amb la nostra abraçada, va l'abraçada de la Mare de Déu de Núria. Ella us enyora, perquè Ella és Amor i desitja l'amor vostre. Nosaltres no som ací per folklore ni per turisme, hem vingut per prendre consciència de vosaltres i per portar-vos el testimoni d'Ella. El Pirineu és lluny, però Ella des del seu paradís gelat, abrupte, us allarga el braç per fer-vos més fàcil la pujada. Ella us espera.*

Emotiu, molt emotiu, a l'escriure això, molt temps després encara ens tremola la pell i se m'inflama l'ànima. De debò.

Un ciceró ens posa embadalits, davant els ulls, unes pàgines glorioses de la història de Catalunya.

Deixem L'Urgell per endinsar-nos dins la comarca de L'Anoia.

Arribem a Santa Coloma de Queralt. A la «Fonda Nova» ens esperava una suculentia minestra. La fonda plena de «l·liguencs». Hi ha bon humor. Les flaires s'enfilen cap amunt i s'escolen pels narius.

Fem una llarga estada per la vila comtal que ens permet el seu retrobament. Sota els porxos de la plaça, a les terrasses dels cafès, posem en ordre les emocions del matí.

Deixem Santa Coloma, per dirigir-nos vers a Corbera de Llobregat, on la família Margaras ens espera. Situada a una alçada considerable la mansió dels «amics» Margaras, sembla talment un castell que domina i protegeix el poble. Enorme, resseguint les sinuositats de la muntanya, un jardí que enamora,

delicadament cultivat, que convida a la passejada en aquella hora de la nit. Flors per tot arreu i més a més un estany, no pas de broma. Un casal adient bellament decorat. A fora i a dins de la finca, taules improvisades curulles de viandes, vins i begudes refrescants que fan les delícies als nostres paladars. Els «amics» Margaras «saberens» quedar molt bé. Agraïts. A la seva capelleta dedicada a la Mare de Déu de Núria, cantàrem els Goigs a la Verge de les neus. A l'entorn de l'estany, a la llum de la lluna, cantàrem la cançó dels «Adéus».

Ens acomiadem, emprenent el retorn cap a casa.

ALVAR FONT

PREGÀRIA A LA VERGE DE NÚRIA

*Verge de les valls de Núria,
venerada flor de neu,
que floríu arran l'altúria
dels cimals del Pirineu,
i de l'aigua i la boscúria
el rosari desgraneu;
i sou feta a la gran fúria
de tempestes, freds i neu,
i us agrada la foscúria
del cambril on sojorneu
i el ressò de la cantúria
d'aquella Ave, a plena veu,
que us cantem amb tota cúria
quan besem el vostre peu...
Verge de les valls de Núria,
que acollíu el cor romeu,
l'esperit de la vellúria,
—que tan grans, un jorn, ens féu
i que avui llangueix d'incúria—,
dins la Pàtria abrandeu;
i en bonança i en penúria,
Verge de les valls de Núria,
al devot que us ve d'arreu,
perdoneu-l'hi tota injúria,
feu-lo un digne fill de Déu.*

Mn. JOSEP BINEFA I MONJO, Prev.

Núria, 1963

LA LLIGA FERMENT DE VIDA CRISTIANA

«La Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria» aplega famílies de diferents llocs, amb el denominador comú de la devoció a la Mare de Déu.

Des d'un principi el Dr. Bassols, fundador i primer President de «La Lliga», volgué que aquesta institució religiosa — hereva de la privilegiada Confraria de l'any 1162 — fos per als seus membres una ajuda per refermar les conviccions cristianes.

En les seccions, espirituals — actes de devoció a la Mare de Déu —; socials — d'assistència als necessitats —; culturals — conferències i sortides d'estudi —; recreatius — cinema i esport principalment —; trobaran les famílies de «La Lliga» l'aliment que enfortirà el seu viure cristià.

I això, sense que signifiqui un pes en el treball de cada dia; o un obstacle en l'acompliment de les obligacions familiars, de treball, unides per l'amor a la Mare de Déu de Núria, farà que siguin més diligents i alegres en la família, més responsables en el treball, els millors col·laboradors de la Parròquia.

El fulletó, que teniu a les mans, vol ésser portantveu de les activitats de «La Lliga»; publicarà notícies del Santuari, i un article formatiu, de caire religiós, que signarà un especialista.

La presència humil de la circular «Núria» es posa en línia amb els temps d'austeritat que ens toca viure, i al mateix temps fuig de tot «triomfalisme». Pretén només ésser llum i ajuda en aquesta hora de recerca de camins vàlids per a la nostra vida cristiana, en la construcció d'un món millor, més habitable.

Que la lectura de les pàgines del butlletí us resulti d'interès i us sigui profitosa.

FRANCESC VERDÉS CID
Consiliari de «la Lliga»

CONSAGRACIÓ DE LES NÚRIES A LA SEVA PATRONA EN EL DIA DE LA SEVA FESTA

(8 de setembre de 1975)

Verge de Núria, Mare de Déu i Mare meva, jo, en representació de totes les Núries, em consagro a Vós, i faig el ferm propòsit d'estimar-vos i servir-vos sempre, i faré tot el possible perquè tothom us estimi i us conegui.

Vull ser pura com la neu que cobreix vostres muntanyes, als vostres ulls puríssims, vull ser transparent i clara com l'aigua cristallina que surt d'aquestes vostres fonts; en una atmosfera espiritual d'amor a Déu, vull ser com l'aire de la vostra Vall que dona salut a tots els qui el respiren.

I com els rius que es reuneixen als vostres peus, i com les Valls que a la vostra casa es donen les mans, vull imitar-vos en unir al caliu de vostre cor de Mare bondadosa, a tots els de casa meva, a tots els del meu treball i a tots els qui trobi pels camins de la vida. Vós, Maria, de tots en sou mare i per si m'oblidés d'algú, viviu sempre en el meu cor, perquè també ells es donguin compte del vostre amor i experimentin el goig inefable d'ésser fills de la Mare de Déu.

Mare de Núria, ajudeu-me, vull ésser apostolessa de la devoció Mariana, per la Glòria de Jesucrist, el vostre Fill. No em deixeu sola en els meus actes i aconsegiu-me la gràcia de comportar-me de tal forma, que els meus pensaments, paraules i obres resplendeixin per la seva exemplaritat, i que mai ofengui els vostres ulls puríssims i els del vostre Fill Diví.

No m'oblideu mai, pregueu per mi, i no em deixeu sola a l'hora de la meva mort.

Així sia en mi i en totes les Núries.

Llegida per una Srta. Núria, de Ribes de Freser

Joventut muntanyenca

Coneguts vulgarment amb el nom despectiu de «motxillers», el fenomen dels joves que, motxilla al coll surten de la ciutat, ha pres proporcions extraordinàries i ha desbordat el treball de les mateixes entitats excursionistes en el control i ensenyament bàsics per anar a la muntanya.

Fa uns anys — i referint-me a la Vall de Ribes —, l'excursionista era ben rebut a tot arreu. Els pagesos se sentien acompanyats per la presència de l'excursionista, el qual dormia a la seva pallissa i sovint compartia la seva vianda.

Últimament — i em refereixo també als pobles de la Vall de Ribes — el canvi és substancial: Ara l'excursionista és la persona ingrata, a qui no es rep ni s'accepta. L'excursionista és el «lladre» que roba les cases solitàries de pagès; que posa foc a les pallisses; que trepitja els sembrats; que deixa un rastre de papers, llaunes i brutícia; i que sovint es baralla amb els pagesos, els quals ja no se senten acompanyats amb la presència de l'excursionista a qui desprecien.

Si hom recorre els pobles de la Vall de Ribes, l'excursionisme queda malparat. La gent generalitza. L'excursionista és el «gitano» d'abans, a qui es tancaven les portes. Paralel al fenomen excursionista, els pobles de la Vall de Riges han vist arribar cotxes i autòmibus en dies de festa. Són esperats amb illusió i ben rebuts: Compren als pagesos els productes del camp o deixen algun diner al restaurant. La seva vinguda és positiva, si es compara negativament amb la «plaga excursionista», segons l'expressió actual popular.

Jo segueixo dient que portar la joventut a la muntanya és una obra bona. El contacte amb la naturalesa, l'ambient sa que respira; tot fa que el jove s'apropi a Déu, reafirmant la capacitat de diàleg i sigui més valent en el tràfec del treball diari a la ciutat.

Caldria, però, un esforç per a que els muntanyencs recobressin el prestigi, com correspon a l'activitat excursionista. Els dirigents dels diferents Centres cuidant de que no progressi el «gamberro» de la muntanya, els edils municipals i encarregats de les parròquies mirant d'acollir amb simpatia la corrent excursionista, que a vegades es desborda.

He fet un esbós de l'ambient, que rodeja actualment la joventut muntanyenca als pobles de la Vall de Ribes. M'he atrevit, fins i tot, a apuntar algunes solucions. El problema és complex, i les pàgines del nostre butlletí s'obren a qui, amb més capacitat i coneixement de causa, vulgui dir la seva.

A Núria, l'explosió multitudinària de l'excursionisme, també s'ha notat. En un lloc, on el problema de transport dels viatgers és gran en dies de festa, la presència dels excursionistes té efectes negatius. Que ho diguin, sinó, els devots visitants que no poden pujar pels excursionistes vinguts el dissabte a la nit. Un problema que ben aviat s'haurà de resoldre, a benefici dels excursionistes i dels visitants devots de la Mare de Déu.

Francesc Verdés Cid
Capellà del Santuari

NÚRIA

Estoig d'una perla
la més polida.
Nova Arca de Noé
per navegar la Vida.
Cercle que en el centre
allotges nostra Mare.
Vall la més bella
de neu cobricelada,
i quan als estius
l'herbei et tapissa
esdevens ¡la més gaia!
Centre de peregrinatge
per alçar volada
vers el cel que t'honora
com palli sagrat,

que té per suport
les muntanyes altes,
les quals majestàticament
resten en guarda.

Verge de Núria
romaneu-hi segura;
Sant Gil eremita,
amb la mateixa campana
que abans als pastors;
als vostres fills crida.
I tots pugem cercant
vostre matern guiatge
per viure millor
a la terra baixa.

ROSA MARQUÈS

AUCA DE L'AUTOCAR

Excursió de l'estiu de 1973
(segona quinzena d'agost)

Un xic retrassats sortim de Barcelona
que és ciutat molt bona,
per l'Autopista agafem la carretera
per ser de primera.
Amb el cor alegre cantàrem cançons
que seran record de la nostra excursió.

Visca l'autocar que ens porta de viatge
ara una recta, ara un viratge,
dins de l'autocar una nova excursió
ai quina alegria, ai quina emoció!

A Saragossa és d'obligació
pregar a la «Pilarica» amb gran devoció.
Mes obres i tràfec al sortir hem trobat
i a pas de tortuga marxa l'autocar.

Sort que aquesta cua es deurà acabar perquè a Calatayud anem a dinar, si a Ca'n Rogelio arròs ha preparat no ens estranyaria trobar-lo covat.

A «Ca'n Rogelio no hi havia arròs, eren macarrons i dos bistecs bons, amb els bons amics Oriol i Botey va ésser una delícia el nostre cafè.

A Madrid ens fiquen a l'Hotel del Sud en una avinguda amb tràfec mogut, sense ésser de luxe és acollidor, pels cossos cansats no hi ha res millor.

Quin dia a Madrid tan aprofitat tot el Palau Reial ens hem empassat vinga admirar quadros, tapissos, brodats... Més de 10 quilòmetres hem ben caminat.

Al rei Felip V, quan el va inaugurar amb cadira de braços el deurien portar. Jo crec que un negoci, seria que a l'entrar uns ràpids patinets s'hi poguessin llogar.

Hoy el Autocar se siente feliz lleva una pareja que vive en Madrid, son nuestros compañeros y con emoción les damos bienvenida de todo corazón.

Vam veure tapissos al Palau Reial i a Sant Ildefons no n'hem deixat cap... tots brodats amb sedes i d'estil flamenc fins d'aquí mil anys, no volem veure'n més.

Recorrem Segòvia amb meticulositat i com ciceró el batlle de la ciutat, un senyor xarmant, amable i gentil de l'amic Botey és conegut i amic.

La senyora Maria s'ha ben espantat el seu moneder no trobava pas busca ací, busca allà... era en el seient del nostre autocar.

Els reis Felipets eren eixerits tenien palaus i jardins bonics. Mes els d'Aranjuez, que Rossinyol pintà estan tots pansits i molt descuidats.

És un bon ofici ensenyar palaus engegant el disc... i tots escoltant però el que jo trobo que és denigrant posar-se a la porta a parlar les mans.

Ja som a Toledo i vinga voltar l'Hotel Carles V, no sabem trobar, i és que un garde-cotxes de geni endiablant en lloc d'orientar-nos, ens ha enredat.

Toledo, la bella ciutat imperial del gran Carles V, va ésser capital. Entre altres meravelles, té la Catedral i l'enterrament del Comte d'Orgaz.

Són una delícia els seus carrerons de l'estil moresc tenen el color. Mes quina calor i per treure la set no hi ha com els refrescos al Zocodover.

Oh quina caiguda ha fet una companya, com s'ha ressentit la seva pobre cama té el genoll ferit i també el peuet. Tots li desitgem es curi aviadet.

La senyora Botey també està malalteta a penes se sent la seva veueta. Ella prou s'esforça i no calla pas el seu bon marit està preocupat.

Verge de Guadalupe, regina i patrona sigueu per nosaltres la dolça Marona, si com a Núria esteu al Pirineu és que vostre amor s'estén a tot arreu.

El guia de Guadalupe no ens ha plagut gens explica les coses sense interès. Amb cara molt agre ens diu: «Siganme». Això no és manera d'ensenyar museus.

El nostre Oriol ha estat molt assenyat perquè a Talavera no ha volgut parar ha tingut por que el seu Autocar vessés ple de càntirs, gerretes i plats.

El sol a la Manxa, crema de debò així està de sec el pobre Don Quixot, dins de l'armadura, calent i rostit veia grans gegants quan sols eren molins.

Avui hem dinat al Castell d'Alarcón té un saló grandios i el pati d'honor, quin ensopiment els senyors feudals tots ells matant moros i elles filant.

Motilla és un poble al cor de la Manxa té un bon Hotel i moltes cases blanques una Església neta i un joliu parc a aquest Hotel de Sol, molt bé ens han tractat.

Les noies solteres dels nostre autocar tan gentils i maques i amb geni trempat si a Terol no han trobat l'amant els xicots de Barcelona les estant esperant.

El dinar a Morella, és àpat d'honor vers nostre secretari, el senyor Mascaró. Per aquesta excursió, que tots recordarem li deurem amistat i sincer agraïment.

Emèlia Codorniu

Reflexions sobre el present i el futur de Núria

Per Sant Gil a Núria és festa major. Els pastors confien les ovelles i el bestiar gros als gossos d'atura, i acuden al Santuari per participar en la solemnitat litúrgica del dia; presenten les ofrenes en la celebració Eucarística i en el curs de la processó fins a l'ermita del Sant, porten la imatge de la Verge sobre les seves espatlles. És la festa dels pastors. El Sr. Bisbe presideix les cerimònies i beneeix els fidels catalans vinguts d'arreu d'Espanya i de França, aplegats prop de la Verge dels Pirineus. Les ballades de sardanes uneixen, una vegada més, en una rotllana de germanor, a una joventut que una frontera intenta separar i no pot.

Tan senzills com emotius actes, cada any clouen l'estança estiuenca dels devots del Santuari, dels pastors i de les ramades i una pau més intensa encara plana sobre la Vall de Núria en una tardor plàcida i serena on es fa viu el record de Maragall en els seus versos:

«A l'hivern, quan neva i plou,
i la ciutat se remou
brillant d'insomnis i fúria,
nostres ulls enlluernats
veuran allà en la foscuria,
l'immòbil Verge de Núria
voltada de soletats.»

El cremallera transportava — avant com l'aigua — la munió de persones que havien assistit a la festa. Una família de la Cerdanya francesa no deixava de guaitar embadalida el Santuari i el llac, fins que el túnel amagava als seus ulls definitivament la Vall de Núria. Llavors el cap de casa — un home d'encara no cinquanta anys — comentà en veu alta: «que infeliços que som els francesos incapaços de posseir un Santuari així, ple de vida i de bellesa, al bell mig del Pirineu, a prop de dos mil metres d'alçària i amb culte permanent a la Verge».

Aquell home es dolia de la deixadesa dels seus compatriotes pensant potser en altres santuaris marians del mateix Pirineu de França que són sols un record folklòric sense vida i sense culte permanent.

A nosaltres, francament, ens sorprengué l'observació d'aquell català de França i ens suggerí l'interrogant cara al futur pensant que avui dia es produeixen moltes mutacions en un món que canvia de sistemes de vida i de costums en les famílies i en els pobles i que potser ja afecta i pot afectar molt més en el futur, el nostre estimat Santuari de Núria.

Al capvespre de Sant Gil, recollits en el temple durant el res del Sant Rosari demanàrem a la Verge que mantingués viva la devoció dels catalans al seu Santuari nurienc i que il·luminés els responsables — sacerdots i seglars — de la continuïtat de la vida de Núria, per a que encertessin cara al demà el que millor convenia al seu progrés espiritual i temporal.

* * *

Reflexionant sobre el futur de Núria, ens vénen a la memòria unes paraules de l'Abat Escarré (a.c.s.) en una conversa particular sostinguda amb un grup d'amics que passàvem uns dies de recés a Montserrat. Es comentaren els motius d'atracció que tenia i té Montserrat per a moure les multituds i sorgí per part de l'Abat la comparança amb altres monestirs o cenobis benedictins com Montecasino, Maria Lae, etc. i en cap d'ells es donava aquest fenomen d'atracció massiva de Montserrat. «Sabeu perquè», ens preguntà l'Abat Escarré, «doncs perquè Montserrat no és sols un Monestir com els altres sinó que és primordialment un Santuari de Maria. El poble no puja a Montserrat per veure la casa dels monjos sinó per devoció a la Verge».

Exacte. Aquesta vegada el P. Escarré ens convencé del tot. La corrúa interminable dels fidels devots que sense parar, hores i hores, pacientment, fan «cua» per adorar la Verge de Montserrat és un testimoni indiscutible. Podrem discutir fins el dia del judici universal si aquesta devoció porta aquesta o aquella dificultat cara a la renovació conciliar, però el que no podem discutir mai és la manifestació, quasi unànime de la voluntat de tot un poble envers la Verge, que la vol i la sent protectora de les famílies i Patrona de Catalunya.

No ens costa gens ara de relacionar Montserrat amb Núria. Ambdós Santuaris són situats en llocs de bellesa única i en tots dos es dona culte permanent a la Verge, salvant, és clar, les distàncies d'un santuari establert en el cor de Catalunya amb totes les grans poblacions a la vora i un clima suau i l'altre penjat al cap més alt del Principat, desafiant les neus i les tempestes.

Però en ambdós santuaris la mateixa característica: la gran afluència del poble endut per la seva devoció mariana. Considerem que aquest és el primer valor i el que cal salvar i intensificar per damunt de tota altra consideració.

El culte a Núria sofreix les alternatives del temps: s'intensifica a l'estiu i es limita molt a l'hivern, però sempre té la Verge culte permanent. *Ens sembla que no em donat, tots plegats, l'importància deguda al fet de la continuïtat del culte a Núria. És molt difícil — al nostre criteri — trobar la persona o les persones amb voluntat amorosa i de sacrifici per entregar-se quasi exclusivament al culte a Maria, en un lloc inhòspit com diuen l'inici dels goigs: «una muntanya escarpada, mig any coberta de neu».*

Per això el segon valor important per Núria és la continuïtat del culte, i cal pregar a Déu que sempre com ara, es trobi la persona o persones amb condicions espirituals i físiques — molt especials en aquestes altures — per servir fidelment a la Verge.

* * *

Cara a l'esdevenidor de Núria caldrà plantejar-se, doncs, la influència del poble fidel durant el curt espai de temps de relativa bonança del Pirineu. Fa pocs anys els romiatges parroquials de tota la terra catalana i en particular de les comarques d'Osona, el Ripollès i l'Urgell emplenaven les habitacions de l'hostalatge del Santuari amb estàncies d'uns pocs dies. Avui el moviment de visitants de Núria s'ha desplaçat cap a pujar i baixar en una sola jornada aprofitant la millora general de les comunicacions per carretera fins a Ribes.

Això no obstant, d'una manera o altra caldrà atendre sempre els romiatges col·lectius o familiars, i el Santuari haurà de continuar disposant de serveis de petits apartaments o cel·les on puguin allotjar-se les famílies durant uns dies o setmanes. També pel fet del moviment continuu de persones que passen per Núria s'imposa la continuïtat d'autoserveis i d'aprovisionaments de tota mena.

* * *

Aquestes qüestions materials han d'ésser sols el suport dels veritables valors de Núria centrats en la vida de pietat mariana, la irradiació de la qual ens ha de preocupar a tots. Pensem en dir això als eixams de joventut que emplen els refugis a l'estiu i que llisquen sobre la neu a l'hivern.

Voldríem cridar l'atenció sobre la conveniència d'aprofitar els llargs espais de temps — a part del fort de l'estiu i del més cru de l'hivern — per l'organització d'actes de convivència, de recesos, de tandes d'estudi, de reflexió i d'exercicis, que convoquin a tots aquells que cerquen i no troben la pau interior necessària a tota veritable vida humana.

La pau que envolta Núria, el seu silenci natural, la llunyania de tota agitació ciutadana, facilita la interioritat i predisposa l'esperit per a trobar i assaborir la presència de Déu en nosaltres.

Déu es fa present ací dalt en l'obra de la naturalesa, tota amarada de puresa, en l'aire i l'aigua transparents, en la blancor intensa de l'espai i en l'escalf del sol, tan de prop. Déu es troba ací en l'oració i en el recolliment del Santuari, en la intercessió de la Verge, que la sentim tan a la vora de nosaltres i tan de casa nostra.

Si una veritable llar d'espiritualitat s'encengués a Núria i amb resplendor prou forta per a il·luminar les dues vessants dels Pirineus, veuríem el miracle del retrobament espiritual d'un mateix poble als peus de la patrona dels Pirineus.

Sembla talment com si els temps preparessin aquesta tasca novella. Les masses d'universitaris — cada vegada més nombroses —, les joventuts treballadores i els estols de joves muntanyencs, més tard o més d'hora han d'ésser atrets per les grans qüestions fonamentals de la vida espiritual. La superficialitat de llur vida demana una resposta valenta i una invitació a l'esforç i al sacrifici pel combat de les causes nobles i elevades.

Si els parlem clarament de les exigències de Déu sobre la nostra vida i de la col·laboració a què ens invita en l'obra de l'evangelització del món i de la poderosa intercessió de la Verge Maria en ajut de tots els que cerquen la veritat i la vida, cal confiar en una adhesió plena i total com correspon de fer-ho a la joventut actual, com ho ha fet la joventut de tots els temps. Sols els dubtes i vacil·lacions dels capdavanters, poden apartar de Crist els qui inicien coratjosament l'adolescència de la vida.

Per aquesta tasca d'irradiació mariana, es disposa dels medis materials d'acolliment del Santuari i no calen grans aportacions més d'aquesta índole, sinó més bé prestacions personals de sacerdots i seglars, de pensadors i caps de brot de la nostra terra. Una veritable universitat d'estudis mariològics, adaptada als temps i als homes actuals centraria ací, a l'alta muntanya de Catalunya, l'inici de la renovació cristiana del nostre poble, esperada per molts i volguda per Maria, en la seva invocació de Núria.

JOSEP BAGUNYA

(Extret de la revista «Església d'Urgell»)

Poesia feta i recitada per la Sra. Amèlia Codorniu Jardí, de la «Lliga», resident a Barcelona, a la fi de l'aplec de l'estiu a Benasque-Cerler (Osca)

Al bon amic Mascaró

Què bella és la germanor
quan reflexe nostre cor
perquè tenir a tots amor
als vells, joves i petits
que ens va ensenyar Jesucrist
donat a dalt la Creu
tota la sang d'un Déu
preu de la nostra salvació.
Practiquem-la sense por

ofegant-ne l'egoisme
i la Verge de les Neus
la Núria de la muntanya
que és tan bella i tan galana
ens obrirà el gran camí
que amb la Glòria serà el fi.
Àmics, estimem-la força
i la vida es farà dolça
i ara estrenyem-nos les mans
i fins una altra germans.

El 24 d'agost de 1975.

La festa de la Mare de Déu de Núria

A 2.000 metres d'altura, a la falda mateixa del Pirineu, en una Vall «tancada a la terra i de bat a bat oberta a la llum del cel», hi ha el santuari de la Mare de Déu de Núria. El marc és meravellós: muntanyes escarpades, aigua abundant, aire pur, flora variada, «mig any coberta de neu», cims amb neus perpètuës.

A l'hivern, els esquiadors; a l'estiu, els pastors i els devots romeus; a tot temps, els muntanyencs. En nombre aproximat de 100.000 persones visiten anualment el santuari de la Mare de Déu. Els uns, atrets per la bellesa de l'esquí, esport de velocitat i d'equilibri; altres, seguint amb esforç el crit de les carenes; els romeus, demanant amb fe l'ajuda maternal de Maria per a ésser fidels al camí de Jesucrist; camí atractiu, com la velocitat i l'equilibri de l'esquí; camí que es fa amb esforç, com la pujada als cims de les muntanyes, però que té el premi d'horitzons infinits que solament gaudeixen els valents, els qui fan la veritat, els qui estimen.

En moments difícils, el poble fidel sempre ha acudit a la Mare de Déu i Mare espiritual nostra. Que el nostre temps és difícil, no és descobrir cap secret: Parlem de diàleg, i som incapaços d'escoltar i de comprendre el nostre veí; parlem de reconciliació, i els extremismes es toquen en un reducte sense sortida de violències. El Concili ens diu que Maria va davant del Poble de Déu com a senyal segur d'esperança i de consol. Mirem-la a Natzaret, plena de Gràcia, plena de Déu, la més feliç de les criatures: «La meua ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva»; i això, enmig de les necessitats d'aquella economia primitiva. Senzilla, humil, treballadora.

Avui, festa de la Mare de Déu de Núria, felicitem a la nostra Mare en la celebració litúrgica pròpia del dia. Amb senzillesa i amb amor de fills. Hi prenen part a la festa les noies que porten el nom de Núria — i que avui celebren la seva festa onomàstica —. Elles porten la imatge de la Mare de Déu en processó després de la missa; una Núria, en representació de totes, llegeix la consagració a la seva Patrona.

El cant dels Goigs i de l'Ave són expressió sincera dels nostres sentiments: Les Núries exulten de dir-se com Vós, Regina de Núria, Mare dels pastors.

Prop d'una font cristallina
oïu les nostres clamors,
perquè sou la Font divina
que raja aigües de favors;
de Vós ningú buit se'n torna,
si és humil en demanar.

F. Verdés, prev.

MÉS O MENYS...

Plaça d'Espanya, aproximadament pels volts de dos quarts de set del matí. Pot fer sol o no, ésser fosc encara o clar.

Personatges: membres de «La Lliga» en la seva totalitat o amb amics. L'actor principal sens dubte l'infatigable Mascaró.

Als peus de les característiques torres que donen entrada a l'espectacular recinte dos o tres autocars, naturalment de la casa Molist.

L'amic Mascaró porta com sempre, sota el braç, la voluminosa cartera barreja un xic de caixa de cabals, de secció informativa i de departament de propaganda. Es mou nerviosament. Consulta el seu rellotge i parla alternativament amb el seu fill i amb els xòfers. La resta de llur família queda un xic apartada que, impassiva, el deixa fer.

De sobte, per la bocana del «metro» sorgeixen «amics».

— Bon dia, Serra!

— Hola, Mascaró (encaixada de mans i abraçades), ja hi som!

— Mascaró, que tindren bon dia?

— La Mare de Déu de Núria, com sempre, no ens abandonarà, Barberà.

Es van amuntgant paquets.

— Quin autocar ens toca?, diu una veu.

— Veurem, veurem! (diu mentre mira vers un altre indret). Aquell el completa quasi la família Fardí..., ho tinc tot complet... Ha estat un èxit, les famílies de «La Lliga» són fermes i la Verge ho estima.

Els xòfers encenen una cigarreta bo i repassant els vehicles. Els arribats van saludant-se. L'amic Serra comença a treure del seu enginy, els acudits que ja no deixarà en tota l'excursió. Copets d'esquena. Converses. La majoria no s'han vist d'ençà l'última excursió.

Més gent per la bocana del «metro» que s'agombola entorn d'en Mascaró.

— Mascaró!

— Mascaró!

— Senyor Mascaró!, senyor Mascaró!

Paquets. Bosses. El cercle va augmentant.

— Mascaró, a quina hora se surt?

— Així que hi siguem tots — respon l'amic Mascaró quasi sense mirar al qui li fa la pregunta. L'home consulta el seu arxiu ambulat. — El programa és apretat, ens esperen a molts llocs «amics» fermes. Ja ho veureu, pugem cada any a Núria —. Gira el cap entorn seu buscant a algú. De sobte veu a l'amic Barberà. — Barberà, Barberà, que portes els rebuts pendants? Avui pagarà molta gent... i els de Vilanova.

— No pateixi's Mascaró — respon tranquil·lament en Barberà.

Arriba més gent. Es parla alt. Paquets.

— Mascaró, no ens quedarem a terra? — diu algú.

Arriba un taxi. Els de dins surten disparats.

— Quina por teníem de fer tard!

En Mascaró es treu el «pitu», pels impacients representa bon senyal. Torna a sortir un grupet per la bocana del metro.

— En Font, falta en Font..., i els de Vilanova.

Arriba un taxi. Baixa en Font i la seva muller.

— Què fem molt tard?

— Ja seríem fora! Els de Vilanova, i marxem —. Molts consulten el rellotge.

— Passen deu minuts...

— Els de Vilanova ja són aquí... Ja han arribat!

Mascaró i Mascaró jr. es mobilitzen. Vinga, som-hi. Amb disciplina castrense, a mida que es passa llista, tothom va pujant i pren el seu seient. (La majoria de les vegades, això succeix abans de que arribin els rerassagats.)

Tots col·locats, amb l'última repassada, els «Molists» es posen en marxa. (Creu Coberta, o Gran via, en totes dues direccions, depèn de l'excursió programada.)

Grupets. Salutacions a distància. Es sent un transistor. Algú segueix la cançó que toquen. Un altre que endebades intenta dormir. No pot. Hem deixat en era la ciutat. Els camps són oberts. Hi ha fruita als arbres, o estan pelats segons sia l'època de l'any. Veiem neu o biquinis.

— En Serra desglossa amb la seva habitual gràcia, uns acudits que podrien ésser com aquests:

— Va una senyora al bar i demana un litre de vi, el vinater li respon de quin color el vol, blanc o negre. La senyora tranquil·lament contesta, és igual, és per un cec.

— Què noies (ell anomena noies a totes les dones), que us ha semblat?

O aquest altre:

— És un fort americà. El sentinella avisa al comandant, de la presència de pells rojes, el cap del fort s'interessa per si són amics o enemics. El sentinella, ingènua-ment, contesta que deuen ésser amics perquè vénen tots junts.

Naturalment, tothom riu perquè en Serra és un home que té el «públic» a la butxaca. I això succeix en molts moments de l'excursió.

En un moment determinat (la programació no falla) els «Molists» es paren davant d'un parador. (Pot ésser de diferents categories, però això sí, ha d'ésser gran.) Tothom corre per assolir una taula. Els últims han d'esmorzar amb l'entrepà a la dreta, i la «Coca-Cola» a l'esquerra (pot ésser un altre tipus de beguda, no és propaganda). Hi ha un lloc del parador molt concorregut, sobretot el de senyores.

Novament en marxa. Autopistes o de tercer ordre. Després de molts quilòmetres a la fi arribem al primer lloc programat. Baixem, estirem les cames.

— Cap a on es va? — molts pregunten.

En Mascaró es mou d'aquí i allà, busca al Sr. Rector, troba els «amics» locals.

— És per aquí, anem, senyoretetes. (En Mascaró els hi diu senyoretetes.)

Anem va. Entrem a l'església (romànica, barroca o renaixentista). Oïm la missa. Cantem els goigs, queden molt bé. Sortim. El senyor Rector ens acompanya, està satisfet, rep salutacions i saluda a tothom. Voltem una mica per la vila, la gent ens mira i diu: Són de Barcelona. I algú que ens coneix més, afegeix: Són de Núria.

— Senyoretetes cap aquí... Senyor (a nosaltres en Mascaró ens diu senyors), vinga ja ho veureu què és interessant, feia molts anys que ho tenia programat.

Anem entrant tots (pot ésser fàbrica, museu, granja, etc., qualsevol cosa pot ésser interessant per a la gent de «La Lliga». Silenciosos o no tant, segons el lloc, anem tafanejant tot el que veiem.

— Has vist que és «maco» això? Almenys té 500 anys...

— Vols dir? Em sembla massa...

— I allò d'allà..., què deu ésser?

— No ho sé pas...

— Fixa't amb aquest quadre. Sembla un Fortuny.

— No ho crec. Jo diria que és d'en Tàpies.

La visita està feta. Ja sabem un xic més. Anem desfilant vers als autocars. La plana major saluda el senyor Rector i als «amics» locals.

Els «Molists» novament en marxa.

— Apa, senyoretetes, que ens espera un arròs, que se'n lleparem els dits. Cuinen molt bé, ja ho veureu.

I efectivament cuinen molt bé. Als menjadors hi ha un ambient de festa. Es parla alt. Se sent soroll de forquilles, cadires. Tothom es sent satisfet. Després del

café ve el sorteig i algú que és «mascle» li ha tocat un costurer. Però tot ajuda per fer broma. Fem un passeig per la vila o per l'encontrada.

Es sent un «pitu». Som-hi. Vinga cap als autocars s'ha dit. Amb les cares vermelletes i l'estómac satisfet ens anem col·locant als «Molists».

— Apa, que farem tard... Ja hi som tots...? Sí...? Doncs vinga, ja podem marxar.

Els «Molists» emprenen la marxa envers l'últim acte programat. Una capelleta coquetona, un museu marià. Hi arribem, com sempre hi hem arribat. Després del rosari, els Cants a la nostra Mare, potents, vibrants, sentits. A fora, a qualsevol lloc una «gran» rotllana per donar-nos «l'adéu».

De retorn moltes dormides i molts crits.

No és així, més o menys?

ALVAR FONT

PENSANT EN EL CONGRÉS CEL·LEBRAT A NÚRIA

SIMBOLOGIA - BRUIXOLOGIA

Aquests dos últims anys s'han celebrat a Núria les convencions catalanes de «Simbologia i Bruixologia». Jo entenc amb aquests noms tot un món ocult, que s'ha d'obrir a la llum de la ciència pel progrés humà.

És Déu qui ha posat aquestes forces ocultes en el món i vol que l'enteniment i la voluntat humanes s'aguditzin en el trobament de les causes per l'explicació natural dels fets.

Així, tot el que fa referència a la parapsicologia, hipnosi, astrologia, alquímia, en una paraula tot el que s'inclou en el nom genèric d'ocultisme, entra de ple en el pla de Déu, quan diu: «Multipliqueu-vos i domineu la terra...»

És possible sotmetre al control de l'home moltes forces ocultes. Però el camí és llarg. Cal recórrer-lo amb noblesa, «amb joc net», amb humilitat; reconeixent la limitació de la intel·ligència humana, en comparació de Déu qui ho sap tot.

Sense barrejar elements naturals i sobrenaturals, de la mescla dels quals en sortiria una pseudo-ciència destructora de la salut i de tot progrés.

Si volem saber dels fets sobrenaturals acudirem a la Teologia, la qual ens parlarà de Déu i del dimoni, servint-se de la revelació i de la raó.

Ara bé, per buscar una explicació als fets ocults a què fem referència, com en les demés ciències humanes ens servirem solament de la raó; i l'explicació que busquem serà natural, científica.

Mn. VERDÉS

Crida a l'Amic

El Butlletí «Núria» és una finestra oberta als vostres ulls.

Com més intensa i àmplia sigui la vostra col·laboració, més bell i més extens serà el panorama que podrem contemplar.

Animeu-vos!

Nota de Redacció

